SADAŠNJA ISTINA
IDITE PO SVEM SVIJETU I PROPOVIJEDAJTE EVANĐELJE
SVETA BIBLIJA
POSVETI IH SVOJOM ISTINOM
TVOJA RIJEČ JE ISTINA

Izd. 17. LONDON, ČETVRTAK, 01. KOLOVOZ, 1901. Br. 31.

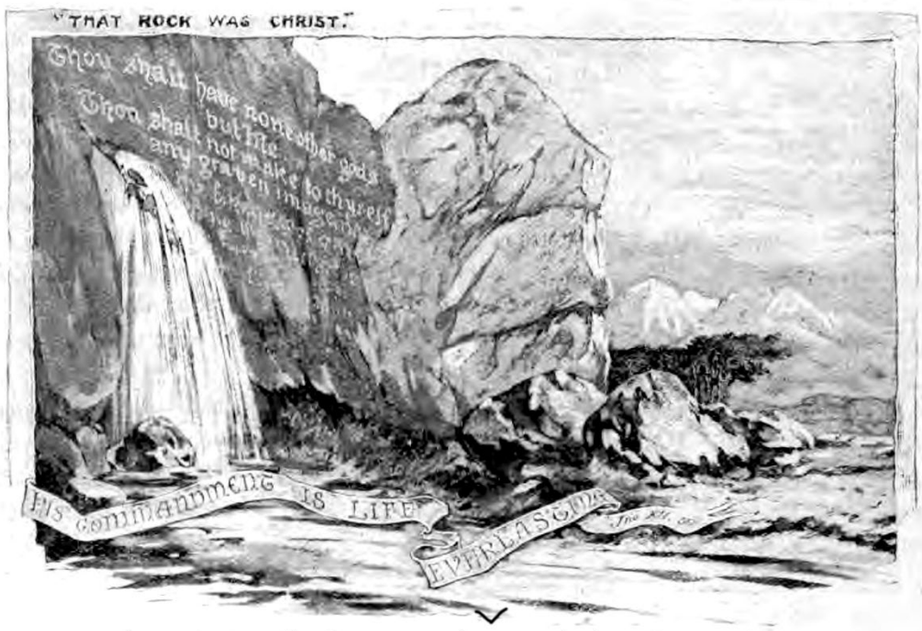

ZAKON ŽIVOTA

DESETA ZAPOVIJED 2. DIO

ELET G. WAGGONER

„NE poželi.“

POHLEPA je idolopoklonstvo. Ovo je naznačeno u 1. Tim. vi 17: „Onima koji su bogati u ovom svetu zapovedaj neka ne budu uznositi i neka se ne uzdaju u nesigurno bogatstvo, nego u Boga živoga, koji nam sve bogato daje na uživanje.“ Dok čitate ovo, zapamtite Hristove reči: „Pazite i čuvajte se pohlepe; jer ničiji život nije u obilju onoga što poseduje.” Luka xii 15. I onda sledi priča o čoveku čija zemlja je obilato rodila, i čije žitnice su bile prepune, i koji je predložio da kaže svojoj duši, „Dušo, evo imaš mnogo dobara u zalihi za mnoge godine; počivaj, jedi, pij i uživaj.“ Ovaj čovek se uzdao u nesigurno bogatstvo, umesto u živog Boga, koji mu je dao njegovo obilje. Umesto pouzdanja u Boga, kojeg nije mogao videti, napravio je boga od onog što je mogao videti, i onog sa čim su njegove ruke mogle da rukuju.

LJUBAV PREMA NOVCU

„ONI koji se žele bogatiti, upadaju u napast i zamku, i u mnoge nerazumne i štetne požude koje utapaju ljude u propast i uništenje. Jer ljubav prema novcu je koren svih zala [svih vrsta zla]: žudeći za njim, neki su odlutali od vere i sami sebe isprobadali mnogim mukama.“ 1. Tim. vi 9, 10.

Pazite, tekst ne kaže da je novac zlo, ili koren zla. *Ljubav prema novcu* je to što pravi štetu. Bilo je veoma bogatih ljudi, koji su takođe bili uzori dobrote. Jov je imao svedočanstvo od samog Boga da je bio dobar čovek, a ipak je bio najbogatiji čovek u državi. Međutim on se nije uzdao u svoje bogatstvo. Bio je voljan da podeli, a razlog za koji nije znao istražio je; i kada je njegovo bogatstvo uzeto od njega u jednom danu on ni najmanje nije bio uznemiren zbog toga. I dalje se uzdao u Boga, koji ga je dao, i koji je bio sposoban da brine o njemu bez toga.

GOMILANJE ZNAČI SIROMAŠTVO

IMA takav ko rasipa, a ipak sve više ima; ima i takav ko uskraćuje više nego što dolikuje, ali siromaštvu naginje.“ Prič. xi 24. Zakon Božjeg univerzuma je to da ono što je nagomilano vene, i da se ono što je rasejano uvećava. Nije novac, to što je zlo, već je ljubav prema njemu ono što navodi nekog da ga gomila samo da ga gleda, ili kao zamišljenu sigurnost protiv buduće potrebe. Gomilanje bogatstva ne samo da vodi u siromaštvo, već je i znak njega. Škrtica ima neprestani osećaj nedostatka. Stari epitaf o škrtici koji je nagomilao hiljade, završio se ovako: —

„Ipak ovaj siroti čovek, sa svom svojom zalihom,
Umro je u velikoj potrebi, — potrebi za još.“

Čovek skromnih sredstava, koji slobodno deli ono što ima sa drugima, je pravi bogataš. Njegovo postupanje pokazuje njegovo prepoznavanje činjenice da je on u vezi sa bezgraničnom zalihom bogatstva. Mali vodeni tok koji neprestano teče je daleko bolji od hiljade barela njega uskladištenih u cisterni.

BOGATSTVO NIJE PLJAČKA

ČINI se da postoji u ovom dobu poseban napad protiv bogataša, kao da je biti bogat sinonim za biti pljačkaš. Iskvarene prakse ne treba da budu branjene; ali nemamo osnova da pripisujemo sve zlo imućnima. Postoji baš jednako mnogo pohlepe među siromašnima kao i među bogatima. Čovek koji žudi za bogatstvom, i uspeva u njegovom dobijanju sigurno nije gori nego onaj koji žudi za njim, ali ne uspeva da ga ščepa. Pohlepa, ne posedovanje bogatstva je ono što je idolopoklonstvo. Nije to što utvrđuje njegov karakter koliko mnogo neko ima, već kako ga koristi.

ZADOVOLJNI SA HRANOM I ODEĆOM

REČ „pohlepa“ je prevedena od nekoliko različitih reči, ali kao što je korišćena u našem proučavanju ona znači želeti više nego što nekom treba. Ako čovek nema kaput, nije greh za njega da ga dovoljno želi da učini napor da ga dobije; ali to je u skladu sa savršenim zadovoljstvom, jer zadovoljstvo ne znači lenja ravnodušnost. „Imamo li hranu i odeću, budimo time zadovoljni.“ Zlo nastaje iz o-

voga, što ljudi misle da moraju precizirati baš koliko mnogo i koju vrstu hrane i odeće će imati. Glavna stvar za nas je zadovoljstvo; Bog je zadužio sebe sa zadatkom da se pobrine da imamo hranu i odeću dovoljno za naše potrebe. On je napravio prvu odeću koju je čovek ikada nosio (Post. iii 21) i ona je ispunila svaki zahtev; pružila je pokrivenost i toplotu. Bog je revan za izvršavanje svojih sopstvenih zakona; i pošto je odredio da svako stvorenje treba imati pokrivenost primerenu njegovom stanju, možemo biti sigurni da neće zanemariti stvorenja čija potreba je najveća i najočiglednija.

Samo reč dve o odeći. Nemojte zaboraviti da je njen pravi cilj udobnost i pristojnost, a ne ukrašavanje. Ona jednostavno treba biti ono što je prikladno, i onda čovek ne treba da se plaši da je ona lošeg ukusa. Ako je neko posebno primetan zbog onog što ima, to je jednako loš ukus kao da se bude primetan zbog nedostatka odeće. Čovek treba biti primećen, ako je uopšte i primećen, zbog onog što jeste, a ne zbog onog što ima ili nema. Odeća, koja nije deo pojedinca, je sveukupno sporedna za odeću koja raste na čoveku kao rezultat Duha unutra. Znanje o relativnoj vrednosti stvari, i da sam Bog, koji nam daje život, i koji time pokazuje da je njegov posao to da obezbedi neophodne stvari za njegovo ispravno izdržavanje, i da samo on to može uraditi, doneće neprestano i savršeno zadovoljstvo.

ZADOVOLJSTVO NIJE LENJOST

Neko može reći, „Ta doktrina će dovesti do lenjosti; ako podsticaj neophodnosti da se sopstvenim radom zaradi za život bude oduzet, — ako ljudi dobiju ideju da će Bog sve obezbediti za njih, — oni neće raditi“. Nije tako; čovek koji služi živom Bogu nikada ne može biti lenj. Saznali smo da čovek nikada ne treba da radi za novac, već zato što duguje svoju najbolju službu svetu. Čovek koji poznaje Gospoda, i koji razume svoj odnos prema njemu, radiće jednako naporno i marljivo bez bilo kakvog izgleda za zaradu, kao što će i za veliku platu, znajući da je njegov posao to da pruži svoju snagu svetu, u službi Hristu, i u Gospodnjem poslu da održi njegov život.

NEZADOVOLJSTVO ILI BRIGA JE POHLEPA I IDOLOPOKLONSTVO

Pogledajte opet šta sačinjava pohlepu. Svi smo mislili da se sastojala iz toga da ne poželimo imovinu bogatog čoveka, ali videćemo da nam dolazi mnogo bliže od toga. Isus kaže: „Zato, ako travu poljsku, koja danas jeste, a sutra se u peć baca, Bog tako oblači, neće li mnogo radije obući vas, maloverni? Nemojte, dakle, biti zabrinuti, i govoriti: ‘Šta ćemo jesti?’ ili: ‘Šta ćemo piti?’ ili: ‘U šta ćemo se obući?’ jer sve to traže Neznabošci [pagani].“ Mt. vi 30-32.

Vidimo iz ovoga da je zabrinutost zbog hrane i pića i odeće, karakteristika pagana, i prema tome je idolopoklonstvo. Tako da smo opet dovedeni licem u lice sa istinom da je pohlepa idolopoklonstvo. „Ne možete služiti Bogu i Mamonu.“ Ne možemo brinuti oko o-

noga što nemamo, ili oko gubitka nečega što smo imali, i u isto vreme služiti Bogu. Sve na ovom svetu pripada nekome; prema tome ako žudimo za nečim što nemamo mi žudimo za onim što pripada nekom drugom — želeći da lišimo neku drugu osobu nečega kako bismo mogli biti zadovoljni. Međutim to nije kao da volimo svog bližnjeg ko same sebe, i tako je kršenje celog zakona. Ili, ako bi se tvrdilo da postoji mnogo toga što nije u posedu nekoga, i što je prema tome otvoreno za sve, i dalje moramo priznati da to pripada Gospodu, koji će nas postaviti na put da to dobijemo, ako bude ispravno za nas da to imamo; a ako se žalimo zato što to nemamo, pokazujemo nedostatak pouzdanja u Božju voljenu brigu za nas.

APSOLUTNO POUZDANJE U NAŠEG OCA

Vidite kako nas ova zapovest uči apsolutnom pouzdanju u Boga, što je savršenstvo hrišćanstva. Gospod zna za čim imamo potrebu pre nego što ga pitamo, i obezbedio je to pre nego što postanemo svesni naše potrebe, upravo zato što je on naš Otac. Imamo mnogo toga da naučimo iz odnosa između roditelja i deteta. Treba da primimo Božje kraljevstvo kao mala deca; a dete je savršeni primer pouzdanja i zadovoljstva, a ipak nije lenjo. Nerazmaženo dete, ili dete koje je još previše mlado da nauči bilo šta od te svetovne mudrosti koja se sastoji od brige (odlikovane titulom „briga za budućnost“) podrazumevano očekuje da ima svoje potrebe zadovoljene, i zadovoljno je sa onim što primi. Nikada ne razmišlja o hrani dok nije gladno i onda prima neophodnu opskrbu, zato što su roditelji predvideli potrebe malenog. Zašto ti roditelji ne mogu naučiti lekciju od njih samih? Zašto trebaju misliti da su bolji od svog Oca?

POUZDANJE, NE DOKOLICA

Međutim dete nije dokono; daleko od toga. Ne postoji ništa aktivnije od zdravog deteta. Otac ne radi toliko mnogo sati dnevno, niti se toliko uporno posvećuje tome kao što njegovo dete čini. Ono će raditi ceo dan nizašta. Uzalud, kažete? O, ne; ono sluša Biblijsku naredbu, „Šta god tvoja ruka nađe da uradi, radi to svojom snagom“. Lenjost je stečena navika, rezultat pogrešne obuke od roditelja. Samo čovek koji misli da odgovornost sveta počiva na njemu, je taj koji radi uzalud; on ide okolo obavljajući svoje zadatke sa zategnutim, ozbiljnim licem, i sa izgledom zabrinutosti, što nimalo ne održava kako god zasluge Bogu kojem može tvrditi da služi; i zapamtite da je jedini čovekov posao na ovoj zemlji da proslavi Boga.

GOVOREĆI, „NEMA BOGA“

Ljudi postanu tužni i promenjivog raspoloženja pod svojim samonametnutim teretima. To je ekvivalentno govorenju da nema Boga. *Bezumnik* kaže u svom srcu, „Nema

Boga“, i on postupa kao da ga nema, i kao da težina sveta, i odgovornost za pravilno vođenje njegovih poslova, počiva na njemu. Imajući obilje dobara u svom posedu, uzdajući se u njih, nije nimalo gore nego brinuti zbog nedostatka njih. Onaj koji čini ovo, pokazuje da bi činio upravo kao što je bogati bezumnik učinio, samo da je bio situiran na isti način.

NAJVEĆA SREĆA

Bogataš nema sva zadovoljstva života. Najbolje stvari na svetu su one koje novac ne može kupiti; i posedovanje velikog bogatstva zapravo ometa nekog od uživanja u nekim od najizvrsnijih zadovoljstava. Jedno od tih je zadovoljstvo samoodricanja, zadovoljstvo idenja bez stvari koju neko može zakonski posedovati. Postoji kraljevsko zadovoljstvo u tome da se čovek oseća nezavisnim od stvari koje većina ljudi smatra neophodnim. Pravi kralj nije onaj kojem je sve na raspolaganju, već onaj koji može zapovediti sebi da bude zadovoljan malim, i može radosno poslušati.

SAŽETAK CELE STVARI

Sažetak cele stvari je da se uzda u Boga, i da se bude zadovoljan sa pretilinom njegovog doma, iako čoveku, koji slepo kopa u zemlji ko krtica, to može izgledati kao mršavost. Ovo apsolutno pouzdanje u Gospoda je apsolutna pravednost, vrlo suprotno paganizmu.

„Prikloni srce moje k svojim svedočanstvima, a ne k pohlepi.“ Ps. cxix 36. Prema tome, pohlepa je želja za bilo čim suprotnim zapovestima, bilo čim osim za Božjim životom. Da možemo želeti našom celom dušom. Čovek koji može reći Gospodu, „Koga imam na nebu osim tebe? I ne postoji niko na zemlji kojeg želim pored tebe“ je bezbedan od prestupa desete zapovesti, i tako od činjenja bilo kojeg greha.

ZADOVOLJSTVO U SLUŽBI

Gospodnje zapovesti su večne, „i u držanju njih je velika nagrada“. Ne *zbog* držanja njih, da se razumemo, već *u* držanju njih. Nagrada je čist, savršen, jednostavan život koji one donose. Pazite, čuvajte se pohlepe čak i u Božjoj službi. Čuvajte se razmišljanja da ćete služiti Bogu, držati njegov Šabat, na primer, ako ste situirani finansijski tako da možete. Ne bi bilo nikakve vrline u vašoj službi čak i ako biste ga držali pod takvim okolnostima. Kakav je to bog kojem vi predlažete da služite? Da li je to onaj koji treba vašu službu? ili onaj kojeg vi trebate, kojem je služiti bogata nagrada? Odgovor na ovo označava razliku između paganizma i hrišćanstva.

Zaista, zadovoljstvo služenja Hristu, poznavanja njega, i osećaja njegovog života u nama, podstičući nas na akciju, je toliko veliko da sa njim čovek ne brine ni za šta drugo. Izvrsnost savršenog pouzdanja, počivanja u večnim rukama, i pod tim samim počivanjem učestvovanje u njihovoj intenzivnoj aktivnosti, je veće od posedovanja svih bogatstava. Onaj koji ima, i usvaja, puninu Božjeg života je toliko daleko od toga da želi bilo šta drugo, da bi odbacio ponudu od bilo čega što bi ga lišilo bilo čega što je njegovo preko vere. „On koji ni vlastitog Sina nije poštedeo, nego ga predao za sve nas, kako nam onda neće s njim sve darovati“? a onaj koji ima sve stvari, i zna da ih ima, je apsolutno odsečen od mogućnosti pohlepe.